

Öt buborék meséje

6

A kis ezermester

A Napkelte barlang békés csendjét csak az elégedetten falatozó Kejfel szuszogása törte meg. A szuszék épp a huszonharmadik szőlőszemet pattintotta a szájába, amikor egyszerre elkerekedtek a szemei.

– Mester, mester! – csámpázott elő óbégatva és a térképasztalra bökött. – Igen nagy zuhé lehet odalent!

Fürkész mester letette könyvét és az asztalhoz sietett. Lombdomb királyság felett mérges viharfelhők nyargaltak szélpáráikon, villámló dárdáikat hol ide, hol oda döfték.

– Ajjaj, tényleg nagy a baj! – mormolta Fürkész és megvakarta összes üstökét.

– De nézd csak Kejfel! – mutatott a harmadik felfénylő buborékra. – Ha nagy a baj, hősök szülehetnek.

Lombdomb királyság házai ostrom alatt álltak. Dühös szelek száguldottak az utcákon, erős kezeikkel tetőket téptek le és cserepeket hajigáltak az utcákra. Villám csapott egy ház kéményébe, s a hevesen zuhogó esőtől a várost átszelő folyó annyira megduzzadt, hogy hullámai már a partot nyaldosták.

Az alabárdos medvék öblös hangon kurjongatva igyekeztek megnyugtatni és biztonságba terelni a megriadt süveges pockokat, selyemszövő sünöket és egyéb apróbb jószágokat. A királyság őrzői, a színes lángú sárkányok, Napszárnyú Athor vezetésével fel s alá suhantak, hol egy foltos lábú futómakit, hol egy vándorborz kölyköt óvtak meg a ráhulló cserepektől.

Amikor a vihar végre odébbállt, akkor látták, hogy micsoda pusztítást végzett. A házak dűledezve álltak, mind a hét szökőkút összetört, két híd beszakadt, ráadásul a folyó is egyre duzzadt.

Lombdomb népe bánatosan nézte feldúlt otthonát, a leomlott tornyokat, az összeborogattott padokat, betört ablakokat. Még a mindig derűs fák is szomorúan cirógatták megmaradt reszkető leveleiket.

Napszárnyú Athor körbepüült és mindenkit megszámolta.

– Az a csoda, hogy senkit nem ragadott el a vihar – mondta egy idő után. Bár a jó hírre megkönnyebbülten sóhajtottak fel, de tanácstalanságuk nem múlt el, mindenki lehajtott fejjel, logó orral vagy ormánnyal búslakodott.

Egyszer csak, ki tudja honnan, ütemes kopácsolás zaja hallatszott. A háztetőkön apró, szárnyas sárkányfi röppent ide-oda, hol egy cserepet igazgatott vissza, hol egy lelógó falécut szögelt a helyére.

– De hiszen ez a kis Tiko! – huhogták a bóbitás baglyok, Lombdomb királyság legélesebb szemű lakói.

Dany és Drazsé azonnal csatlakozott testvérehez, aki kicsiny kalapácsával rendíthetetlenül munkálkodott. Néhányan tétova léptekkel elindultak még segíteni, de a legtöbben csak bánatosan bekullogtak a várkastélyba, hogy ott vészeljék át az éjszakát. A színes lángú sárkányok és a körmös medvék csendesen terelgették az otthonukat vesztett városlakókat.

Leszállt az éj, már csak Tiko kopácsolása hallatszott. Már mokány, nagy erejű testvére, Drazsé is elfáradt és aludni tért, de ő dacolva a fáradtsággal és sajgó szárnyaival, egyre csak dolgozott. Dany melléröppent, megtartotta a lécut, amivel Tiko épp egy lukat foltozott be.

– Menjünk pihenni, kisöcsém! - kérlelte szelíden.

– Nem... le... het! Ezt még... itt meg... ja... vítom!

Egyszerre újabb szélroham söpört végig a széttúrt városon és felszaggatta a sebtiben leszögelt léceket, lesöpörte a visszahelyezett cserepeket. Tiko szomorúan huppant a földre, hátát a falnak vetette és szipogva törölgette szemüvegét. Jóságos bátyja azonnal mellé telepedett.

– Minden elromlott. – Hüppögte Tiko. – Semmi se lesz... már... olyan, mint régen. Én... én csak meg akarom szerelni a világot.

Dany átölelte és úgy suttozta.

– Tudom, tudom, kisöcsém, azt szeretnéd, hogy minden olyan legyen, mint régen.

Szemüveges öccse elmorzsolt a szeméből egy könnycseppet.

– De mi lenne, ha jobb lenne? Ha egy jobbat építenénk? – folytatta bátyja. – Erősebbet, szebbet, vidámabbat!

Tiko felemelte a fejét.

– Szebbet és... vidámabbat? – kérdezte és felcsillant a szeme. – Akkor... azt meg kell tervezni! Majd én megtervezem! Te addig szólj mindenkinek!

Mondta, azzal felpattant, és elrepült papírosért, vonalzóért és körzőért.

Így történt, hogy míg Lombdomb lakói bánatos álmokat szuszogtak sebtiben tákolt szállásaikon, egy bátor, leleményes kis sárkány más álmot látott. Tervezett, számolgatott, hófehér papírosokra szép és erős vonalakat húzott. Ébren álmodott.

Fürkész mester elmosolyodott bozontos szakálla alatt és megsimogatta hangosan horkoló famulusa fejét.

– Ha látnád, Kejfel, micsoda kis hős született! – mondta és újabb nevet írt fel papírosára.

